

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 333/08-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. októbra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. J. K., T., zastúpeného advokátkou JUDr. I. R. K., vo veci namietaného porušenia základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jeho práva na spravodlivé prejednanie jeho veci nestranným súdom podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 3 NcC 9/2008 a jeho uznesením z 31. marca 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. J. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 16. júna 2008 faxom a 18. júna 2008 poštou doručené podanie MUDr. J. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktoré bolo označené ako „*Sťažnosť podľa článku 127 Ústavy Slovenskej republiky*“. Z jeho

obsahu vyplynulo, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé prejednanie veci nestranným súdom podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 NcC 9/2008 a jeho uznesením z 31. marca 2008.

1. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že vo veci o ochranu vlastníckeho práva vedenej Okresným súdom Vranov nad Topľou (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 3 C 237/07, v ktorej sťažovateľ vystupuje na strane odporcu (navrhovateľom je F. M.), podaním z 30. januára 2008 vzniesol námietku zaujatosti voči všetkým sudcom okresného súdu a žiadal, aby o jeho námietke rozhodol nadriadený súd tak, že po vyslovení predpojatosti všetkých sudcov predmetnú vec prikáže inému súdu.

Krajský súd v Prešove uznesením sp. zn. 3 NcC 9/08 z 31. marca 2008 rozhodol tak, že jedna zo sudkýň okresného súdu – JUDr. A. Z. – nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci.

2. Sťažovateľ tvrdí, že *„Je nesporné, že napadnuté rozhodnutie Krajského súdu v Prešove je krajne arbitrárne, porušuje práva sťažovateľa, ktoré sú zakotvené v článku 46 ods. 1 Ústavy SR a v článku 6 ods. 1 Dohovoru...“*.

Svoje tvrdenie odôvodňuje tým, že *„návrhom... podaným dňa 14. 10. 2004 na Okresnom súde..., ktorý bol vedený pod sp. zn. 9 C 162/04, sa začalo proti Okresnému súdu... konanie, v ktorom sa navrhovateľ - sťažovateľ domáhal ochrany osobnosti proti Okresnému súdu... Dôvodom podania návrhu bola skutočnosť, že Okresný súd... vo viacerých konaniach, v ktorých bol sťažovateľ navrhovateľom, prerušil konanie až do právoplatnosti konania vedeného v tom čase na Okresnom súde... pod sp. zn. 7 P 179/2002, ktorá sa týkala návrhu Okresného úradu vo Vranove nad Topľou na obmedzenie spôsobilosti sťažovateľa na právne úkony. Predmetná vec bola z dôvodu, že všetci sudcovia*

Okresného súdu... boli vylúčení z prejednávania tejto veci, prikázaná uznesením Krajského súdu... zo dňa 10. 11. 2004 na konanie Okresnému súdu v Humennom.

Následne boli v ďalších - všetkých konaniach v tom čase vedených na Okresnom súde..., v ktorých bol účastníkom sťažovateľ, vylúčení všetci sudcovia Okresného súdu... z prejednávania týchto vecí:...

Ďalej sťažovateľ postupne označil konania vedené okresným súdom pod sp. zn. 7 p 179/02, sp. zn. 7 E 77/2005, sp. zn. 7 C 42/00, sp. zn. 7 C 81/00, sp. zn. 7 C 303/00, sp. zn. 7 C 1141/99, sp. zn. 3 C 717/00, sp. zn. 6 C 644/97, sp. zn. 2 C 396/99, sp. zn. 7 C 79/2005 a sp. zn. 6 C 271/05, v ktorých krajský súd vyhovel jeho námietkam predpojatosti sudcov okresného súdu a predmetné veci v sťažnosti uvedenými uzneseniami prikázal na prejednanie a rozhodovanie iným súdom v jeho územnej pôsobnosti.

Sťažovateľ ďalej v rámci svojej dôvodovej argumentácie uviedol:

„Zo skutočností uvedených v... tejto sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ je účastníkom konania v pozícii navrhovateľa a odporcom je Okresný súd..., pričom predmetom konania je ochrana osobnosti, ktorej sa sťažovateľ dožaduje tvrdiac, že do jeho práva na ochranu osobnosti došlo rozhodnutiami Okresného súdu... Táto skutočnosť objektívne tvorí jeden z parametrov, ktoré charakterizujú stav sudcov Okresného súdu... k sťažovateľovi. Táto skutočnosť, keď medzi sťažovateľom a Okresným súdom... je v určitom súdnom konaní pomer navrhovateľ - odporca je taká, že so zreteľom na ňu možno mať pochybnosti o nezaujatosti sudcov Okresného súdu... Sťažovateľ vo veciach..., v ktorých boli všetci sudcovia Okresného súdu... vylúčení z prejednávania veci, netvrdil a ani to sudcovia netvrdili, že by v iných veciach ako v konkrétnej veci týkajúcej sa ochrany osobností proti Okresnému súdu... mali k týmto veciam určitý pomer. ...

Krajský súd... jednoznačne konštatoval, že vzhľadom na prebiehajúce konanie, kde navrhovateľ a Okresný súd... sú účastníkmi s rozdielnymi záujmami na skončení veci, možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti. Pritom ako vyplýva z citovaných rozhodnutí Krajského súdu..., pre vylúčenie sudcov z prejednávania vecí postačuje pochybnosť o ich nezaujatosti, netreba dokazovať ich zaujatosť. ...

Sťažovateľ je v situácii, keď v skutočnosti nie je jasné, prečo v 11 veciach dospel Krajský súd... pri rovnakých skutkových okolnostiach k záveru o vylúčení sudcov Okresného súdu... z prejednávania veci, v ktorých bol účastníkom žalobca a v ďalšej, bez toho, aby sa akýmkoľvek spôsobom zmenili skutkové okolnosti, títo sudcovia vylúčení nie sú...“

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Právo sťažovateľa... na spravodlivé súdne konanie zakotvené v článku 6 ods. 1 vety prvej Dohovoru... v znení protokolov č. 3, 5 a 8, právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva podľa článku č. 46 ods. 1 Ústavy..., právo na prejednanie veci nestranným súdom zakotveného v článku 46 ods. 1 Ústavy... a v článku 6 ods. 1 vety prvej Dohovoru... v znení protokolov č. 3, 5 a 8, bolo uznesením Krajského súdu... sp. zn. 3 NcC 9/08 zo dňa 31. 3. 2008 porušené.

Ústavný súd... zrušuje uznesenie Krajského súdu... sp. zn. 3 NcC 9/08 zo dňa 31. 3. 2008 a vracia mu vec na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Ústavný súd... zakazuje Krajskému súdu... pokračovať v porušovaní namietaných právach sťažovateľa.

Ústavný súd... priznáva sťažovateľovi finančné zadostučinenie vo výške 50.000,- Sk. Odporca je povinný nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.“

II.

1. V rámci prípravy predbežného prerokovania sťažnosti ústavný súd vyžiadal z okresného súdu k predmetu veci relevantné písomnosti, z ktorých zistil tieto skutočnosti:

a) Okresný súd uznesením sp. zn. 3 C 237/2007 z 30. mája 2008 konanie o návrhu F. M. z 18. septembra 2007 proti sťažovateľovi o ochranu vlastníctva zastavil, lebo navrhovateľka podaním z 29. mája 2008 vzala svoj návrh v celom rozsahu späť. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť v tejto časti 27. júna 2008. (V ďalších častiach výroku uznesenia bolo rozhodnutie o trovách konania a vrátení súdneho poplatku.)

b) JUDr. A. Z. [zákonná sudkyňa vo veci uvedenej v bode a)] bola dekrétom

prezidenta Slovenskej republiky č. 2058-2007-BA-58 zo 4. septembra 2007 vymenovaná za sudkyňu.

2. Dopytom na Okresnom súde Humenné ústavný súd zistil, že konanie vo veci ochrany osobnosti (sťažovateľ c/a okresný súd) rozhodol tento okresný súd rozsudkom sp. zn. 11 C 286/2004 z 28. augusta 2008 tak, že žalobu sťažovateľa zamietol.

3. Na požiadanie ústavného súdu k predmetu sťažnosti zaujal písomné stanovisko 8. septembra 2008 krajský súd, v ktorom k skutkovým okolnostiam uviedol:

„... Zákonná sudkyňa JUDr. A. Z. vo vyjadrení k námietke zaujatosti uviedla, že po preštudovaní spisu a vznesenej námietky zaujatosti žalovaným zistila, že osobne žalovaného vôbec nepozná, nie je s ním v žiadnom vzťahu a doposiaľ z prejednávania a rozhodovania v jednotlivých právnych veciach, kde vystupoval žalovaný, na čo aj poukazoval, nebola vylúčená. Vzhľadom na vyššie uvedené sa preto necíti byť vo veci zaujatá. ...

Z obsahu spisu nadriadený súd zistil a ustálil, že tu nie sú také okolnosti, ktoré by svedčili o tom, že sudkyňa JUDr. A. Z. je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci. Vo vyjadrení k vznesenej námietke zaujatosti zákonná sudkyňa uviedla, že sa necíti byť zaujatá, žalovaného osobne nepozná, nie je s ním v žiadnom vzťahu a doposiaľ nebola z prejednávania a rozhodovania v jednotlivých veciach, uvádzaných žalovaným, vylúčená.“

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa názoru sťažovateľa krajský súd porušil ním označené práva tým, že aj napriek tomu, že *„v 11 veciach došiel krajský súd... pri rovnakých skutkových okolnostiach k záveru o vylúčení sudcov okresného súdu... z prejednávania vecí, v ktorých bol účastníkom žalobca a v ďalšej, bez toho, aby sa akýmkoľvek spôsobom zmenili skutkové okolnosti, títo sudcovia vylúčení nie sú. Medzi posledným z rozhodnutí o vylúčení sudcov okresného súdu... a napadnutým rozhodnutím o ich nevyhlúčení, nedošlo k žiadnej zmene, ktorá by vysvetľovala alebo odôvodňovala rozhodnutie súdu.“*. (Pozri bod 2 I. časti odôvodnenia.)

K predmetnému tvrdeniu sťažovateľa ústavný súd poznamenáva, že uznesením krajského súdu z 31. marca 2008 nebola vylúčená jedine sudkyňa JUDr. A. Z. (pozri tiež bod 3 II. časti odôvodnenia).

Ústavný súd ďalej poznamenáva, že z odôvodnení k sťažnosti pripojených rozhodnutí krajského súdu (sp. zn. 3 NcC 52/04 z 19. novembra 2004, sp. zn. 3 NcC 57/04 z 25. novembra 2004, sp. zn. 6 NcC 27/2005 z 23. augusta 2005, sp. zn. 2 NcC 58/04 z 10. novembra 2004) vyplýva, že sudcovia okresného súdu k námietkam sťažovateľa buď

uviedli, „že vzhľadom na obsah námietky možno mať pochybnosti o nezaujatosti sudcov..., že už v niektorých veciach boli vylúčení z konania...“, alebo že „aj keď sa necítia byť zaujatými, nemajú námietky, aby uvedenú právnu vec prejednal iný sudca, resp. súd...“.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Podľa § 15a ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) účastníci majú právo z dôvodov podľa § 14 ods. 1 uplatniť námietku zaujatosti voči sudcovi, ktorý má vec prejednať a rozhodnúť.

1. K namietanému porušeniu základného práva na prejednanie a rozhodnutie veci nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru

Pre potreby predbežného prerokovania sťažnosti ústavný súd predovšetkým ustálil obsah základného práva na prejednanie veci nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a následne zisťoval, či namietaným postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3NcC 9/2008 mohlo vôbec dôjsť k jeho porušeniu v dôsledku existencie priamej príčinnej súvislosti medzi takýmto postupom súdu a základným právom sťažovateľa. Základné právo na prejednanie a rozhodnutie veci nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je v občianskom súdnom konaní zabezpečené inštitútom vylúčenia sudcu z jej ďalšieho prejednávania a rozhodnutia pre zaujatosť (§ 12 až § 16 OSP). Z uvedeného dôvodu možno sudcu vylúčiť buď na návrh účastníka súdneho konania alebo na základe návrhu samotného sudcu. O návrhoch oprávnených subjektov na vylúčenie sudcov rozhodujú nadriadené súdy v senátoch a v prípade sudcu najvyššieho súdu iný senát tohoto súdu (§ 16 ods. 1 OSP). Okolnosť, že o veci napriek tomu rozhodoval sudca, ktorý bol, či mal byť z ďalšej účasti na

jej rozhodovaní vylúčený, je dôvodom uplatnenia riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku.

Obsahom základného práva na prejednanie veci pred nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a aj čl. 6 ods. 1 dohovoru) nie je však povinnosť súdu vyhovieť návrhu oprávnených osôb (t. j. samotného sudcu, ktorý podal takýto návrh podľa § 15, resp. účastníka súdneho konania, ktorý podal návrh podľa § 15a OSP) a vylúčiť nimi označeného sudcu(ov) z ďalšieho prejednávania a rozhodovania veci pre zaujatosť. Obsahom základného práva na prejednanie veci nestranným súdom je povinnosť súdu prejednať každý návrh oprávnenej osoby na vylúčenie sudcu z ďalšieho prejednávania a rozhodnutia veci pre zaujatosť a rozhodnúť o ňom. (napr. I. ÚS 73/97, I. ÚS 4/98, I. ÚS 27/98).

Vychádzajúc z uvedeného, ako aj zo skutočností už uvedených v bodoch 1 a) – v súvislosti s priebehom konania vo veci sp. zn. 3 C 237/07, 1 b) – v súvislosti s termínom ustanovenia zákonnej sudkyne a termínom nápadu veci na okresný súd, 3 b) – v súvislosti s vyjadrením zákonnej sudkyne k námietke zaujatosti II. časti odôvodnenia ústavný súd konštatuje, že nezistil existenciu priamej príčinnej súvislosti medzi postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 NcC 9/2008 a základným právom sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy na prejednanie veci nestranným súdom Z uvedeného dôvodu bola sťažnosť v tejto časti odmietnutá ako zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05, I. ÚS 158/05, I. ÚS 213/05).

Ústavný súd v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou opakovane vyslovil, že ak sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom namietal také porušenie základného práva alebo slobody, ktoré podľa okolností prípadu nemohlo nastať, ústavný súd návrh odmietne ako zjavne neopodstatnený (napr. II. ÚS 70/99, III. ÚS 45/03).

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že z ústavného hľadiska je podstatné, že v posudzovanom prípade sa krajský súd vecou riadne zaoberal a vybavil ju v súlade so zákonnými a ústavnými limitmi, nezasahujúc tým do základných práv sťažovateľa. Právo na nestranného sudcu nemohlo byť z tohto dôvodu porušené tak, ako to namieta sťažovateľ.

2. K namietanému porušeniu základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že ako pri základnom práve na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), tak aj pri práve na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) je ich obsahom umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Konkrétne čl. 6 ods. 1 dohovoru zahŕňa „právo na súd“, to znamená právo začať konanie na súde v „občianskoprávných veciach“ ako jeden z jeho aspektov. K nemu pristupujú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu, zloženie súdu a vedenie procesu. Kvalita procesu zahrnutá v práve na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru je zabezpečená zárukami procesného a inštitucionálneho charakteru (III. ÚS 136/03).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory

všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03).

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným uznesením krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov.

V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím sp. zn. 3 NcC 9/2008 z 31. marca 2008 o nevyhlúčení zákonnej sudkyne z prejednávania a rozhodovania jeho veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 3 C 237/2007 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy a dohovoru.

Po oboznámení sa s obsahom uznesenia krajského súdu (s prihliadnutím na obsah skutočností uvedených v bodoch 1 až 3 II. časti odôvodnenia) ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd svoje rozhodnutie náležite odôvodnil, čo vyplýva aj z týchto častí odôvodnenia napadnutého uznesenia:

„Predmetná vec bola pridelená na prejednanie a rozhodnutie sudkyňi Okresného súdu Vranov nad Topľou JUDr. A. Z. ...

Zákonná sudkyňa JUDr. A. Z. vo vyjadrení k námietke zaujatosti uviedla, že... osobne žalovaného vôbec nepozná, nie je s ním v žiadnom vzťahu a doposiaľ z prejednávania a rozhodovania v jednotlivých právnych veciach, kde vystupoval žalovaný, na čo aj

poukazoval, nebola vylúčená. Vzhľadom na vyššie uvedené sa preto necíti byť vo veci zaujatá.“

Po citovaní ustanovení § 14 ods. 1 a 3 a § 15a OSP krajský súd uviedol, že:

„... v záujme zabezpečenia nezávislosti a nestrannosti súdnictva, vec patriacu do právomoci súdov prejednáva zákonný sudca, ktorým je sudca, ktorému bola vec pridelená na vybavenie v súlade s platným rozvrhom práce príslušného súdu. Tak, ako sudca nemá právo vyberať si vec, ktorú bude rozhodovať, nemajú ani účastníci právo vyberať si sudcu zodpovedajúceho ich predstavám. Sudca, ktorému bola vec pridelená, je povinný v nej konať až do jej právoplatného skončenia. Vec mu môže byť odňatá len výnimočne nadriadeným súdom za splnenia zákonných podmienok.

Vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania vo veci predpokladá takú situáciu, že možno mať pochybnosti o tom, že sudca i pri vynaložení úsilia o objektívne posúdenie veci nemôže byť nestranný vo vzťahu k účastníkom, ich zástupcom alebo bude mať záujem na určitom meritórnom ukončení konania. Takúto situáciu predpokladá najmä príbuzenský vzťah k účastníkom alebo ich zástupcom priateľský alebo nepriateľský pomer k týmto osobám, osobný alebo ekonomický záujem na určitom ukončení veci a podobne. Musí však ísť o okolnosti vyvolávajúce dôvodnú obavu, že by sudca nemohol objektívne a spravodlivo vec posúdiť.“

Krajský súd následne citoval čl. 48 ods. 1 ústavy s poukázaním na výnimočnosť nerealizovania tohto základného práva (na zákonného sudcu), a to za *„splnenia podmienok uvedených v ustanoveniach § 14 ods. 1, § 15a, § 16 ods. 1 O. s. p., alebo s jeho súhlasom predsedu súdu podľa § 15 O. s. p.“*

Krajský súd konštatoval, že *„z obsahu spisu nadriadený súd zistil a ustálil, že tu nie sú také okolnosti, ktoré by svedčili o tom, že sudkyňa JUDr. A. Z. je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci. Vo vyjadrení k vznesenej námietke zaujatosti zákonná sudkyňa uviedla, že sa necíti byť zaujatá, žalovaného osobne nepozná, nie je s ním v žiadnom vzťahu a doposiaľ nebola z prejednávania a rozhodovania v jednotlivých veciach, uvádzaných žalovaným, vylúčená.“* a s ohľadom na vyššie uvedené *„ako nadriadený súd v súlade s ust. § 16 ods. 1 O. s. p. nevyhlásil sudkyňu JUDr. A. Z.*

z prejednávania a rozhodovania veci Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 3 C 237/2007.“.

Predmetné rozhodnutie krajského súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Ústavný súd sa z obsahu napadnutého uznesenia presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Pretože namietané rozhodnutie krajského súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu.

Ústavný súd v tejto súvislosti ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inšinciou v systéme všeobecného súdnictva.

Podľa právneho názoru ústavného súdu rozhodovanie všeobecných súdov, ktoré je v súlade s platnou právnou úpravou, nezakladá porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Je vecou všeobecného súdu, ktorú normu z právneho poriadku v danom prípade aplikuje a ako ju interpretuje. Všeobecné súdy vchádzajú pri rozhodovaní o veci samej zo zákonnej, a nie ústavnej úpravy. Ústavný súd je však oprávnený posúdiť len neústavnosť konania (rozhodovania) všeobecných súdov (napr. I. ÚS 75/97, III. ÚS 64/00, II. ÚS 811/00).

Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi odôvodnením rozhodnutia krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. IV. ÚS 112/05).

Pretože ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde dospel k záveru, že účinky výkonu právomoci krajského súdu v danom prípade sú zlučiteľné so sťažovateľom označenými právami, sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. októbra 2008